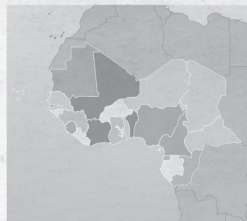

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2017 • **MÁSODIK NEGYEDÉV** • NYUGAT – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ

TARTALOM

GABON

4	Legyen kettő / április 1	
6	Az édesanya imája / április 8	
8	Leó öröksége, 1. rész / április 15	T
10	Leó öröksége, 2. rész / április 22	T
12	Joyce meglepetése / április 29	T
14	A gyógyító iskola / május 6	
16	Hang a sötétben / május 13	

NIGÉRIA

18	Több, mint játék, 1. rész / május 20	T
20	Több, mint játék, 2. rész / május 27	T
22	Az én álmom / június 3	T
24	A legjobb hely, ahol lehetek / június 10	
26	Az öcsém / június 17	
28	A tizenharmadik szombati program / június 24	
30	Hova mennek a missziós adományaim?	
31	Adatforrások	

T = A serdülők számára is érdekes történetek

A Boldogság (így hívják a kislányt) a Libreville-i (Gabon) adventista imaházba jár. E negyedév tizenharmadik szombati adományainkból adventista középiskola épül Gabonban.

II. negyedév

NYUGAT – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ

Eddigi adományaitok eredményei

2015. első negyedévében, a tizenharmadik szombat missziós adománya az Észak-Amerikai Divízióba lettek átirányítva, ahol az alaszka-i Polaris táborban, Dillingham közelében, zuhanyozókabinokkal és kabinos toalettekkel ellátott fürdőszobát építettek. Köszönjük az adományaitokat.

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben bemutatjuk nektek a Nyugat – Közép-Afrikai Divíziót, amelyhez a következő országok tartoznak: Benin, Burkina Faso, Capo Verde, Kamerun, Közép-Afrikai Köztársaság, Csád, Kongó, Elefántcsontpart, Egyenlítői Guinea, Gabon, Gambia, Ghána, Bissau-Guinea, Libéria, Mali, Mauritánia, Niger, Nigéria, Szenegál, Sierra Leone és Togo.

Ebben a több mint 399 millió embert számláló egyházdivízióban 683.318 adventista hívő van.

A tizenharmadik szombati adományainkkal a Franceville-i (Gabon) főiskola felépítését támogatjuk, mivel ott csak egyetlen adventista elemi és középiskola működik. Az adományok másik részéből többcélú központ épül a nigériai Babcock egyetemen, ahol a több száz fiatalnak nincs helye hol istentiszteletet és más programokat tartani.

Mindkét említett állam, 62% lakosságának az életkora 25 évnél alacsonyabb, éppen ezért az adventista oktatás és nevelés kimagasló missziós előny.

Amikor ezeket a történeteket gyűjtöttem, az érintett meg a legjobban, hogy ezek a fiatalok szívvel-lélekkel bekapcsolódtak a misszióba, mert megértették, hogy nem csak az adventista egyházhoz tartoznak, hanem az egyházmisszióhoz is, amelynek célja: elérni az embereket az evangéliummal.

A hívőknek, a misszióba való teljes bevonásának a megértése olyan kezdeményezés, amely más adventistákat, mind fiatalokat, mind időseket arra ösztönöz, hogy tevékenyen bekapcsolódjanak az emberek elérésében, hogy bemutathassák nekik Jézust.

A szombatiskolai osztályokkal együtt nem csak a történeteket hallgathatjátok meg, hanem szép énekeket és még más információkat is találtok az Adventista Misszióának a Nyugat – Közép-Afrikai Divízióról készített DVD-jén. Ha le szeretnétek tölteni a DVD anyagját, akkor menjetek a: www.adventistmission.org/dvd honlapra. A Facebookon is megtaláltok minket: www.facebook.com/missionquarterlies/.

Még egyszer köszönjük a Keresztény Adventista Egyház Missziójának való odaszenteltségeket, és hogy a körülöttetek élő embereket is bátorítjátok, hogy tartsanak ki az Isten útján, meg hogy részt vesztek az egyházunk missziós programjaiban és az adományaitokkal támogatjátok őket.

Még más adatok és tevékenységek: az Adatforrások cím alatt találtok néhány weboldalt, amelyek segítségével még több anyagot gyűjthettek a missziós bemutatótokhoz.

Köszönjük a hozzájárulásokat abban, hogy a szombatiskolai osztályokban bemutatjátok a tagoknak a világszerte élő lelki testvéreiket és bátorítjátok őket, hogy adományaikkal támogassák egyházunk misszióját.

Szívből kívánom nektek Isten gazdag áldását!

Lauri Falvo a missziós folyóirat szerkesztője

Adakozási lehetőségek

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományokból:

- adventista középiskola épül a gaboni Francevilleben.
- többcélú Ifjúsági központ épül a nigériai Babcock egyetem keretében.

1. szombat, 2017. április 1.

LEGYEN KETTŐ

Medu Eji lelkipásztor (Gabon)

Nagyon izgatottak vagyunk, mivel a tizenharmadik szombati adományaink egyik projektje éppen a gaboni egyházmissziót támogatja.

George Medu Eji a nevem és a gaboni Keresztény Adventista Egyház Missziójának az elnöke vagyok. A misszióhoz tartoznak az egyházterületi otthonaink, egy épület az irodahelyiségekkel, az általános és a középiskola, az egészségház és a gyülekezet, mindez a fővárosban, Librevilleben.

A tizenharmadik szombati adományok támogatásával felépítünk még egy középiskolát Francevilleben, amely úgy 500 km távolságra van Librevilletől. Erre az oktatási intézményre sürgősen szükségünk van, mert az adventi üzenet ebben az országban az oktatási intézmények révén terjed. El tudjátok-e képzelni, mekkora kihívásnak számít elérni a gaboni népet egyetlen elemi és egyetlen középiskolával. Az új iskola segítségével az adventi üzenetet továbbítani tudjuk mind a diákok, mind a családok felé, így építve biztos támaszt az adventista egyház számára Gabonban, a jelent és a jövőt illetően.

Elérni a nem adventista diákokat

A Libreville-i középiskolánk egy igazi misszióiskola. A diákok 70%-a nem adventista családból jön, sőt, sokuk még csak nem is keresztény. Ez az iskola azonban túl kicsi ahhoz, hogy felvegye az összes jelentkezőt. Jelenleg csak 120 diák számára van helyünk. Az elemi iskolánk valamivel nagyobb, 300 diák tud benne tanulni. De van egy gondunk: amikor az elemi iskolát befejezve be akarnak iratkozni a mi középiskolánkba, sokukat el kell utasítanunk. Ez azt jelenti, hogy állami, vagy más privát iskolába kerülnek, ahol a szombatnap közönséges tanítási nap.

Sok diák, akit elutasítunk, már átadta életét Krisztusnak, és az Ő szent napja mellett döntött. Azt kérdezik: „Miért igyekszünk adventistává lenni, ha nem tudunk hűek maradni a meggyőződésünkhöz? Az adventizmusról az iskola után is elgondolkozhatunk”.

Ilyen és hasonló kijelentések miatt összetörik a szívünk, mivel tudjuk, hogy a gyerekek sokkal fogékonyabbak a vallás iránt, mint a

felnőttek, később pedig sokkal nehezebb lesz majd őket elérnünk az evangéliummal.

Sajnos nem csak az elemistákat kell a helyszűke miatt visszautasítanunk. Sok Libreville-i nem adventista család nagyra értékeli az oktatási intézményünket. Elhozzák a gyermekeiket és így szólnak: „Önökre bízunk őket, mert tudjuk, hogy önök olyan keresztények, akik jó polgárokat nevelnek a gyerekekből”.

Képzeljétek el a következő esetet: az emberek eljönnek hallani az evangéliumot, s mi elutasítjuk őket. Így nem csak a gyerekeket nem tudjuk elérni, hanem a szüleiknek se tudjuk bemutatni Jézust.

Elérni a közösséget

A középiskolánk missziós tevékenységének fontos szerepet adunk, és sok programot készítünk, amelyben a diákok rész vesznek. A fiatal, erőteljes gyerekek, akik vágyakoznak arra, hogy szolgáljanak Istennek, jelentik a missziós tevékenységeink kulcsát. Segítenek a betegeknek, akik eljönnek az egészségházunkba; bátorítják a magányos, szomorú, depressziós embereket. Imádkoznak velük, beszélnek nekik Jézusról, kihordják az ételmezt és a ruhát. Egyházunk növekszik Gabonban, mivel ezek a fiatalok kint vannak az emberek között, és gondoskodnak a szükségleteikről.

Erős egyházat – a jövőért

Gabonban 3.041 hívő van, akiknek a 80%-a diák vagy egyetemista. A legtöbb adventista fiatalnak azonban, a Libreville-i fiatalokat kivéve, nem marad más választásuk, mint nem adventista iskolába járni, ahol sok nyomást gyakorolnak rájuk, a kötelező szombati tanítást is beleértve.

A tapasztalat azt mutatja, hogy sok fiatal letér a hit útjáról, amikor nem adventista iskolába jár. Nekünk olyan feltételeket kell biztosítanunk a számukra, amelyek mellett szombatonként Istent magasztalhatják, és ápolhatják a lelki családjukkal való közösséget.

Értékes ösztönzés

Két középiskolával rendelkezni Gabonban – nagyon értékes ösztönzést jelent. Az új iskolaépület 450 diákot tud majd befogadni, ellenben, végső célunk az, hogy 900 diák számára készítsünk internátust, tehát, hogy bentlakásos iskolává váljunk, és így Gabon bármely vidékéről be

tudjuk fogadni a diákokat. Amikor majd ezek a diákok iskolaszünetre hazautaznak, magukkal viszik a szeretet adventi üzenetét.

Kérünk benneteket, támogassatok minket a nagylelkű adományaitokkal, hogy segíthessünk a gaboni embereknek megismerni Jézust, hogy felkészülhessenek az Ő második, közeli eljövetelére.

Missziós adatok

- A gaboni népesség 62%-a 25 évnél fiatalabb, így az adventista misszió, az oktatásügy segítségével, ideálisan összpontosíthat rájuk.
- Itt 1975-ben kezdődött el az adventista missziómunka, amikor az Egyenlítői-Afrikai Unió (ma a Közép-Afrika Unió) Missziója elküldte Gabonba Raymond Onda könyvevangélistát és a feleségét.
- A Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciája, 1976-ban, kiküldte Gabonba Daniel Cordas testvért, aki ott megalapította az egyházunkat, és elkezdte a missziómunkát az ország fővárosában.
- Az Adventista Missziót Gabonban 1978-ban alapították meg.

2. szombat, április 8.

AZ ÉDESANYA IMÁJA

Michel Nataly (Gabon)

Nagyon szomorú és csalódott voltam, amikor megtudtam, hogy a lányom, Huanita, nem folytathatja a tanulmányait az adventista középiskolában. Az adventista egyház Missziója alig tudta rendezni a sok költséget, nekünk pedig nem volt elég pénzünk a lányunk iskoláztatásához. Nem lett volna olyan nagy gond, ha el tudtam volna őt küldeni egy másik adventista középiskolába, ellenben ez volt az egyetlen az országban.

Az iskolában Huana a napot mindig imával és áhítattal kezdte. A bibliatanulmányozás is a napi iskolaprogram részét képezte. Az iskolatársai és a tanárai szerették és mindig bátorították, hogy vegyen részt a missziós tevékenységekben. Ennek azonban vége.

Annyi sok gond

„Mi lesz Huana hitével, ha elkezd állami középiskolába járni?”-merült fel bennem a kérdés. „Vajon megmarad-e Jézus közelében?” Nem igazán jó dolgokat hallottam az állami iskoláról a barátaimtól, akiknek a gyerekeik szintén állami iskolába jártak. „A fiam iskolatársai többen szeszes italt és kábítószeret fogyasztanak”, mondta az egyikük. „Minden barátkozás és szórakozás péntek este és szombaton zajlik”, mesélte egy asszony. „Hallottam, hogy a tanárok nem tisztelik a tanításra előlátott időt, akkor jönnek és mennek az órára, amikor akarnak, egyedül hagyva a gyerekeket a tanteremben.”

Ezek a dolgok nagyon gondba ejtettek; sőt, feltételeztem, hogy Huana vizsgáinak a nagy része bizonyára szombaton lesz.

Feltört térd

És Huana nemsokára elkezdett járni az állami középiskolába, én meg egyre több változást vettem észre a lelki életében. Már nem foglalkozott a Biblia tanulmányozásával, a gyülekezeti missziós tevékenységek se érdekelték már annyira. „Aggódok érted, drágám. Biztos, hogy minden rendben van?” – kérdeztem őt egyszer.

Huana messze maga elé nézett. Fájdalmas arckifejezése volt. „Nem, anya. Nincs rendben! Úgy érzem, hogy minden féle el akar engem választani Jézustól. Nem akarom, hogy ez megtörténjen, viszont máris távol érzem magam Jézustól.”

Bízattva mondtam neki, hogy Jézus szereti őt, és hogy a világon semmi sem választhatja el őt Jézus szeretetétől. „Huana, én is mindig melletted leszek”, tettem hozzá. „Mindent megteszek, hogy segítsék, akár azt is elvállalom, hogy feltörjön a térdem érted imádkozva.”

Erősebb, mint bármikor

Imádkoztam Huanáért és még néhány közeli barátomat is megkértem rá. Néhány hónap után Huana mosolygós arccal állt elém: „Már sokkal jobban érzem magam. Különféle módon igyekszek a barátaimnak bizonyosságot tenni Istenről”.

Huana a hitéről beszélt az iskolában? Meglepődtem, de ugyanakkor nagyon fellelkesedtem. „Mit is csinálsz tulajdonképpen az iskolában?”-érdeklődtem.

„Meghívom a barátaimat, hogy csatlakozzanak hozzám az imában, hogy minél jobban megír hassuk az ellenőrzőket. Amikor valamilyen nehéz helyzetben vagyunk, mindig ajánlom nekik, hogy imádkozzunk, hogy Isten fordítsa jóra a dolgokat. Sőt, még a mindennapi beszélgetéseinkben is, sok alkalmam nyílik a Krisztusról való bizonyágtevésre.”

Örömteljes meglepetés

El sem tudom nektek mondani, mennyire boldog vagyok Huana iskolai missziós tevékenységei miatt. Nagyon boldog voltam, amikor megtudtam, hogy újabb adventista középiskola fog nyílni Gabonban, méghozzá a tizenharmadik szombati adományaink támogatásával, s így a gyermekeink hite is erősödni fog. Huana ismét adventista iskolába járhat, több száz olyan gyerekekkel együtt, akik jó, keresztyény nevelésben és oktatásban szeretnének részesülni.

Gabonban a Keresztyény Adventista Egyház elég későn kezdett el működni, ezért az emberek még nem tudnak olyan sokat az egyházunk munkájáról. Az új középiskola a fiatalok evangéliumi kiképzőközpontjaként is működni fog, hogy felemelje Krisztust és megtanítsák az ember-társaikat elfogadni az Urat és a Megváltót.

Az ifjúság a mi jövőnk, az ő kiképzésükkel az egyház is erősödik, s vele együtt a gaboni emberek között végzett munka, amely által felkészítjük az embereket Krisztus közeli visszatérésére.

Remélem, hogy Huana folytatja a bizonyágtevést. És imádkozom, hogy a többi adventista gyerek is megtegye ugyanezt.

Kérünk benneteket, hogy a tizenharmadik szombaton nyújtsátok át nagylelkű adományaitokat, hogy felépíthessük ezt az iskolát.

Érdekességek

- Gabon egy köztársaság Közép-Afrika területén. Északon az Egyenlítői-Guinea és Kamerun, keleten és délen a Kongói Köztársaság, nyugaton pedig az Atlanti-óceán határolja.
- Mint egykori francia gyarmat, Gabon fenntartotta szoros kapcsolatát a francia nyelvvel és kultúrával.
- Gabon majdnem háromszor nagyobb, mint Magyarország.

3. szombat, április 15

LEÓ ÖRÖKSÉGE, 1. RÉSZ

Bienveni (Gabon)

„Te? Keresztény leszel? Ez lehetetlen!” – nevetett a családja.

Az öcsém mindössze 12 éves volt, amikor vízbe fulladt. Nagyon szerettem őt. Nélküle elveszettnek éreztem magam. Szeszecitallal és droggal próbáltam elfeledni a bánatomat.

Amikor Leó meghalt, nem voltam keresztény. Leó és René, a bátyánk, együtt tanulmányozták a Szentírást egy adventista hívővel. Ők ketten meg akartak keresztelkedni.

Leó temetése teljesen kikészített, de mindebben volt egy világos pont. Az egész adventista gyülekezet eljött a temetésére. Hoztak egy nagy sátort, székeket, ennivalót, és énekekkel vigasztalták a családomat. Ez a cselekedetük nagyon meghatott bennünket.

A súlyos balesetem

Leó temetése után René hamarosan megkeresztelkedett. Soha nem kritizálta a viselkedésemet, csak élte a maga hitéletét. Engem pedig egyre mélyebbre húzott a kábítószer, a szeszecital és a kétségbeesés.

Egyik este a Rashidi nevű barátommal elmentünk a klubba. Leittuk magunkat, s hazatérőben szerencsétlenül jártunk. Nem nagyon emlékszem a részletekre, csak azt tudom, ahogy ott álltam és néztem az összetört autót és azon töprengtem, hogyan lehetséges, hogy mégis életben maradtunk.

Néhány héttel később Rashidivel a balesetről beszélgettünk. „A nagyapám azt mondja, hogy neked köszönhetően éltük túl”, magyarázta Rashidi.

„Nekem köszönhetően?”, ismétlem a szavakat, mivel teljesen meglepett ez a kijelentése.

„A nagyapa hisz a nagyhatalmú lelkekben, és úgy véli, hogy egyikük nem akarta, hogy te aznap este meghalj, ezért veled együtt engem is megőrzött.”

Így beszélgettünk még egy kicsit, aztán hazamentem, elővettem Leó Bibliáját, térdre estem, és hálát adtam Istennek, hogy fényt hozott a kétségbeesés közepette.

„Uram, megőrizted az életemet, szeretném átadni neked a szívemet, ahogy azt Leó megtette.” Zokogva mondtam az Úrnak.

A következő hónapokban naponta Istennel időztem, tanulmányoztam az Ő Igéjét és Ellen White írásait. Elkezdtem megtartani a szombatot, és eldöntöttem, hogy megkeresztelkedek a Keresztény Adventista Egyházban.

Szeretnék megkeresztelkedni

Mindjárt azon a szombaton elmentem az imaházba, és az ajtónállónak, aki szívélyesen köszöntött, azonnal elújságtoltam, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Érdeklődve hallgatta a kijelentésemet, majd megkért, hogy várjam meg, amíg megkeresi a gyülekezeti vént.

Pár perccel később hozzám lépett egy idősebb úriember, kéznyújtással köszöntött, és így szólt: „Jól értettem, szeretne megkeresztelkedni?”

„Igen, uram, valóban szeretnék megkeresztelkedni.”

„Igen, a keresztség jó dolog. De talán jó lenne még előtte megismerkedni a Keresztény Adventista Egyház hitelveivel. Éppen holnap kezdődik a gyülekezetben a bibliai alapigazságok tanulmányozása. Kíván-e csatlakozni hozzánk?”

„Minden este eljártam az előadásokra, majd a sorozat végén elmondtam a családomnak, hogy a következő szombaton megkeresztelkedek. Mivel a lelki kutatásaimról semmit nem szóltam nekik, természetesen nem hitték el.

„Te? Keresztény leszel? Lehetetlen!”, nevetett a családjá.

Szombaton a lelkipásztor megkérte azokat, akik szeretnének megkeresztelkedni, hogy álljanak fel, hogy a gyülekezet köszönthesse őket. Amikor felállta, boldogan láttam, hogy a családom is jelen van.

„René tudta, hogy igazat mondtál. Tudta, hogy előbb-utóbb te is keresztény leszel, még ha minden olyan lehetetlennek tűnt is, mivel ő nem szűnt meg érted imádkozni”, mesélte később az édesanyám.

Visszatérni az iskolába

Iszákoskodásom ideje alatt nagyon sok téves döntést hoztam, többek között azt, hogy otthagynom az iskolát. Szerettem volna munkát vállalni, hogy támogathassam a családomat; de senki sem akart munkát adni olyan személynek, aki nem fejezte be az iskolát.

Egyik szombaton a gyülekezetben, az istentisztelet alatt, így imádkoztam Istenhez: „Uram, tudom, hogy nagyon sok hibát követtem el az

életemben. Nem kérek sokat, csak valamilyen munkát, amelyből eltart-hatom a családot.”

Aznap este a gyülekezetből az egyik hívő felkínálta, hogy dolgozzak nála a vendéglőjében. Fárasztó munka volt, de végül sikerült annyi pénzt összegyűjtenem, amennyi kellett az iskolához.

Miután befejeztem az iskolát, még jobban fizetett állást kaptam. Úgy tűnt, hogy végül minden szépen helyre rázódott. A szüleim is elkezdték tanulmányozni a Bibliát, azzal a vágygal, hogy adventista keresztények lesznek, én pedig ez alatt az idő alatt szépen kerestem. Aztán egyszerre minden a lejtőhöz ért. Édesapám nemsokára meghalt, én pedig rájöttem, hogy ha meg akarom tartani az állásomat, akkor olyan dolgokat is meg kell tennem, amelyeket Isten nem hagyott jóvá.

(A következő szombaton folytatjuk.)

Missziós adatok

- A 90-es években Max Pierre volt a Gaboni Adventista Misszió elnöke. Evangéliumi törekvései segítségével a fiatal egyház szépen növekedett és fejlődött.
- Gabonban 3.041 hívő van, ők 18 gyülekezetben és 10 kisebb csoportban szolgálnak Istennek.

4. szombat, április 22

LEÓ ÖRÖKSÉGE, 2. RÉSZ

Bienvevi (Gabon)

(A múlt heti történet folytatása)

„Istenem, én nem akarok meggazdagodni. Csak azt akarom, amit Te akarsz adni nekem. Kérlek, segítsél nekem elérni más embereket, akiknek beszélhetnék te rólad.”

A szerkesztő megjegyzése: A múlt szombaton megismerkedtünk Bienveviával, aki éppen rájött, hogy választania kell Isten és a jól fizetett állása között. Ma meglátjuk, hogyan segített neki Isten, hogy megtalálja a tökéletes állást, és adományaival támogassa a gaboni Keresztény Adventista Egyház Misszióját.

„Kezdhettek mindent előről.” Ezt gondoltam, amikor otthagytam az eddig legjobban fizetett állásomat. Nem sajnáltam, hogy Istent választottam az állás helyett. Csakhogy most nem állt módomban támogatni az édesanyámat, miután édesapám meghalt.

„Uram, kell egy állás. Segítsél munkát találni, amely mellett szolgálni tudok Neked”, imádkoztam.

Különös álmom

Egyik este, az ima után, amikor elaludtam, különös álmot álmodtam. Az imaházban álltam és egy ember beszélt hozzám. Megkérdeztem, hogy ő is hívő? Azt mondta nem. Ő tovább beszélt hozzám, de engemet annyira lefoglaltak az én gondjaim, hogy nem figyeltem, mit mondott. Amikor befejezte a mondanivalóját, felállt és el akart menni. Akkor eszembe jutott Jákob esete az anygallal. Jákob nem akarta elengedni az anygalt, amíg őt meg nem áldja. És ha ez az ember éppen egy anygal”, gondolkodtam. „Kérlek, ne menj”, kiáltottam és elkaptam a lábát.

„Mit akarsz?”, kérdezte. A válla felett átnézve szép házakat, drága autókat, ruhákat láttam. „Szeretnék gazdag lenni”, válaszoltam.

A férfi szomorú tekintettel nézett rám és így szólt: „Van valamim, amit neked szántam, de te még nem vagy rá felkészülve.”

„Mit szeretnél nekem adni?” – kérdeztem, de a választ soha nem tudtam meg, mivel felébredtem.

Abban a pillanatban felkeltem az ágyból, és letérdeltem imádkozni. „Uram, nem akarok gazdag lenni, csak azt akarom, amit te szeretnél nyújtani nekem. Köszönöm, hogy ösztönözted a szomszédunkat, aki elhozta nekünk a Te igazságodat, most pedig én szeretnék a Te eszközöddé válni, és másoknak bizonyosságot tenni. Kérlek, segítsél.”

Új lehetőségek

Röviddel az eset után, alkalmam volt multimédiás technológiai ismeretszerzésre, mint amilyen a videofelvételzés, fényképezés, infógrafika. Rájöttem, hogy ezzel a tudásommal hozzájárulhatok a gyülekezeti evangéliumi programok hirdetéséhez, annál is inkább, mivel ezzel senki nem is foglalkozott.

„Uram, használd fel a tudásomat és az ismereteimet. A te kegyelmedből tedd számomra lehetővé, hogy részt vehessek egyházad építésének munkájában.

Vettem egy kamerát, és felvételeket készítettem a gyülekezeti tevékenységekről, de különösen az esküvőkről. Az összegyűjtött pénzen vettem még néhány kamerát és megbíztam néhány embert ugyanezzel a munkával.

Néhány egyházi program és kórusfellépések videoklipjei a helyi televízióban is hallhatók voltak. Hálás vagyok Istennek, hogy eszköz lehettem az Ő kezében, és hogy a körülöttünk élő emberek kezdik felismerni egyházunk tevékenységét.

A céloom egy adventista TV-csatorna létrehozása.

Hálás vagyok Istennek, hogy egy ember által hatással volt a családomra. Most én szeretnék lenni az, aki másokra jó hatással lesz. Szeretném, hogy Gabonban mindenki tudomást szerezzen arról, hogy Isten szereti őket, meghalt értük és hamarosan eljön, hogy elvigye magával azokat, akik szeretik Őt.

A küldetésünk

Az egyik nagyon jó módszer, ahogy a hívők elérhetik az embertársaikat és bemutathatják nekik Jézust, az a misszióiskola. Ám az egész országban csak egy általános és egy középiskola van. A tizenharmadik szombati adományainkkal ebben a negyedévben egy új középiskola felépítését támogatjuk, amely hozzájárul missziós tevékenységeinkhez. Az új iskola révén több száz új diákot tudunk elérni az evangéliummal, akik nem adventista családból valók, erősíteni tudjuk az ifjúságunk munkáját a szolgálatban és a körülöttünk élő emberek általános megközelítésében, amely által láthatóbbá válik az adventisták jelenléte Gabonban.

Kérünk benneteket, hogy a negyedév végén nyújtsátok át nagylelkű adományaitokat és imádkozzatok azért, hogy Isten Lelke erőteljesen munkálkodjon a gaboni emberek szívében.

Érdekességek

- Gabon fővárosa Libreville, ami francia nyelven azt jelenti „szabad város”. A várost az 1949-ben felszabadított rabok alapították.
- Gabonban az éghajlat mindig meleg és nedves.
- Gabonban a hivatalos nyelv a francia. Még más nyelveken is beszélnek, mint amilyen a fang, a myene, a nzebi, a bapunu/eshira és a kota.

5. szombat, április 29

JOYCE MEGLEPETÉSE

Gist Cleona (Gabon)

Joyce (e. dzsojsz) felemelte a tekintetét, kedves arca maszatos volt a könnyektől. Behívtam az irodámba, hogy megkérdezzem, miért van ennyi kimaradása az iskolából?

„Kisbabám van”, válaszolta a 16 éves lány, hosszabb hallgatás után. „A kisbaba egész éjszaka sírdogál, s nekem nincs időm tanulni.”

Meghatódtam az őszinteségén. „Van valakid, aki segítene neked a kisbaba körül?”

„Csak anyukám van, ő viszont nem akar segíteni”, válaszolta. „Azt mondta, hogy ha már akartam a gyereket, akkor egyedül is tudok gondoskodni róla. Így mindent egyedül csinálók.”

Hozzáléptem, megfogtam a kezét és így szóltam: „Nem, Joyce, nem vagy egyedül”. „Itt vagyok én, és mindent megteszek, hogy segítek neked.” Tudom, hogy nem hiszel Jézusban, de tudnod kell, hogy ő szeret téged és a kisbabádat. Ő segíthet neked az életproblémáid között, és megteheti, hogy minden jóra forduljon. Szeretnél-e alkalmat adni Neki, hogy segítsen?”

Új kezdet

Joyce bólintott, és még aznap elindult azon az úton, amely teljesen megváltoztatta az életét. Elkezdte tanulmányozni a Bibliát a lelkésszel, és eljárt hozzám gyermekgondozási tanácsadásra. A sok beszélgetés és barátkozásnak köszönhetően már nem volt olyan feszélyezett. Ugyanakkor tudtam, hogy még mindig nagyon szomorú az anyja és a közte levő szakadék miatt.

Sokat imádkoztam értük, majd elhatároztam, hogy meglátogatom Joyce édesanyját. Szívélyesen fogadott, de megmaradt azon véleménye mellett, hogy a lányával kapcsolatban igen is helyesen járt el. Beszélgettünk egy ideig, s mielőtt elindultam, megkérdeztem, megosztatnék-e vele valamit. Bólintott.

„Az én édesanyámnak volt egy kisbabája, még mielőtt férjhez ment”, meséltem. „Nehéz volt így neki, de ezzel nem ért véget az élete. Később férjhez ment, és lettek még más gyermekei. Az ön lánya hibázott, és sajnálja, hogy így történt. Ő azonban mindent megtesz azért, hogy a saját

és a kisbabája élete a legnagyobb rendben legyen. Neki azonban önre is szüksége van.”

Egy idő után összebarátkoztam Joyce édesanyjával. Végül talált valakit, aki segített Joycenak a kisbaba körül, ezért ez a fiatal lány eredményesen folytathatta a tanulmányait.

Egyszer Joyce azzal állt elélem, hogy van egy meglepetése a számomra. „Átadtam a szívemet Krisztusnak, és szeretnék megkeresztelkedni” – közölte lelkesen.

Dalolt a szívem. Annyira örültem miatta, és hálás vagyok Istennek azért az előnyért, hogy segíthettem, hogy egy fájdalmas élettapasztalat ismét megteljen reménységgel és örömmel.

Megváltozott élet

A gaboni adventista középiskola egy igazi középiskola. A legtöbb diák nem adventista családból való, és sok ilyen gyerek még függőségi gondokkal is küzd.

Az egyik diákot, aki alkohol- és drogfüggő volt, és akin tudtunk segíteni, Kornélnak hívták. Nem igazán akart együttműködni velünk, nem tisztelt semmilyen tekintélyt, nyugtalan volt, az órákon nem tudott odafigyelni. Fegyelemsértés miatt gyakran küldtük az igazgatóhoz beszélgetésre. Imádkoztam, hogy változtasson Isten a fiú viselkedésén, hogy türelmesek és szeretetteljesek lehessünk irányába, ám ő továbbra is szemtelen volt az órákon, és nem akart tanulni.

Ekkor az iskola lelkipásztora elkezdett vele tanulmányozni, kötelezettséggel, felelősséggel bírta meg. Idővel Kornél az osztály vezetője és a tanárok segítsége lett. A lelkész és Kornél reggelente, a tanítás előtt mindig együtt imádkoztak.

Kornél fokozatosan megváltozott. Már figyelmesen hallgatja az előadásokat, összegyűjti a barátokat és együtt beszélnek az embereknek Jézusról, emellett még arról is bizonyosságot tesz a nem keresztény barátainak, hogy milyen jó érzés kereszténynek lenni. Ő most a környék legjobb evangélistája!

Egyszer megkérdeztem a diákokat: hiszik-e, hogy valakinek megváltozhat a viselkedése? Az egyik lány keze azon nyomban fellendült a magasba: „Igen, lehetséges. Kornél is megváltozott!”

A mi küldetésünk ebben az adventista középiskolában az, hogy segítsünk a gyerekeknek, hogy megismerjék Jézust, és az Ő tanítványává váljanak. Isten kegyelméből, sok diákon tudtunk segíteni, de mivel az országban csak egyetlen középiskolánk van, a befolyásunk korlátozott.

A tizenharmadik szombati adományok támogatásával azonban még egy középiskola nyílhat Gabonban, így majd sok gyermekhez közelebb kerülhetünk, és egyben bemutatathatjuk nekik Krisztust. Kérünk benneteket, adjátok át nagylelkű adományaitokat és imádkozzatok azért, hogy Isten gazdagon áldja meg az Ő művét Gabonban.

Visszatekintés a Misszió fejlődésére

A kilencvenes években, egy fővárosi (Libreville-i) helyi politikus megalapított egy független keresztényi gyülekezetet, ami nem mindnapos esemény volt, mivel a legtöbb politikus nem keresztény családból való.

Ez a gyülekezet szépen fejlődött. Elkezdte tanulmányozni a Bibliát, és felmérni a benne található elveket. Amikor ezek a hívők megismerték belőle a szombatról szóló igazságot, felmerült bennük a kérdés, van-e az országban olyan egyház, amely megtartja a szombatot.

Gyorsan meg is találták a Libreville-i adventistákat, majd elküldtek hozzájuk néhány személyt, hogy megismerkedjenek az általuk hirdetett tanokkal. Az esemény oda vezetett, hogy végül Max Pierre, a Gaboni Misszió elnöke kiállt e kis gyülekezet elé, és hirdette nekik az adventi üzenetet.

A gyülekezet tagjai nemsokára mind megkeresztelkedtek, az épület pedig, ahol addig gyülekeztek, keresztény adventista imaház lett. (Részlet a D. Williams: „Memoirs of valuable missionary, 2”)

6. szombat, május 6

A GYÓGYÍTÓ ISKOLA

Jean és André

A szerkesztő jegyzete

A gaboni adventista középiskola két igazgatója, a mai és a korábbi, elmesélik nekünk, hogy milyen tapasztalatuk volt azokkal a diákokkal, akiknek az élete megváltozott, amikor a tanteremben megismerkedtek Jézussal.

Jean Sangva Samale a Libreville-i adventista középiskola mostani igazgatója

„A mi iskolánk olyasmi, mint egy kórház. Amikor megbetegszene, az emberek általában a kórházban gyógyíttatják magukat; amikor a gyerekek rossz szokásokat vesznek fel, a szülők elhosszák őket ide, hozzánk, ahol tőlünk minőséges oktatásban részesülnek, és a Nagy Orvos segítségével gyógyulást viszünk az életükbe.”

Ha meg nem változik - elvesz

Az egyik diákunkat Mapikudnak hívták, alkohol- és drogfüggő volt. Tizenhét évesen még csak a 7. osztályba járt, mert többször megbukott. Egyszer eljöttek a szülei és felkerestek, hogy beszéljenek velem. „Megpróbáltunk segíteni a fiunkon, de már nem tudjuk, mit tegyünk. Ha meg nem változik, elvesz. A szomszédok mondták, hogy önök jó oktatást nyújtanak, és a tanárok nagyon barátságosak. Igaz, hogy az állami iskolák ingyenesek, de mi készek vagyunk fizetni, csak hogy valaki segítsen már a fiunkon.”

Beírtuk Mapikudot az iskolába, és elkezdtünk dolgozni vele. „Mapikud, te képes vagy változtatni az életeden”, bízattuk. „Az első lépést neked kell megtenned, s ha úgy döntesz, hogy erre az útra lépsz, akkor mi minden lépésnél támogatni fogunk. Te tudod, hogy mi történik azokkal, akik isznak és kábítószert használnak. De veled nem muszáj, hogy ez történjen. Fényesebb jövőt is választhatsz.

A lelkipásztor elkezdte tanulmányozni a fiúval a Bibliát, és mindnyájan naponta imádkoztunk érte. Ez valami teljesen új dolog volt az életében, mert mielőtt az iskolánkba jött volna, semmit nem tudott Krisztusról.

Tanácsoltuk Mapikudot, hogyan kell igazi, jó döntéseket hozni, és rá bízunk bizonyos felelősségeket, például, hogy osztályelnök legyen. Idővel értelmileg, érzelmileg és lelkileg is fejlődni kezdett. Leszokott a szeszitalról és a kábítószerről, és Jézus kezébe tette le az életét. A szülei olyan boldogok voltak a fiuk életében látott változások miatt, hogy a fiatalabb fiukat is beírták a mi iskolánkba.

Ahol szeretet van

Hasonló tapasztalatunk volt a 19 éves Mukalával. A 9. osztályba járt, mert néhányszor megbukott. A szülei megkértek minket, segítsünk a gyerekeknek leszokni a dohányzásról és az italról.

Szeretettel átkaroltuk a fiút, és bemutattuk neki Jézust. A szülei annyira örültek a haladásnak, hogy Mukala húgát is beírátták az iskolánkba. Ma mindketten járnak az imaházba, mert szeretik Jézust.

A középiskola korábbi igazgatója, André Cabve szintén el szeretné mondani nekünk a tapasztalatát.

A lány, akire senki sem ismert rá

Valóban nagy öröm a számunkra, amikor alkalmunk van elbeszélni, hogyan munkálkodik Jézus az iskolánk által. Az egyik, Dorka nevű diáklány csodálatos változást tapasztalt az életében.

Nem tudom, mi lett a szüleivel, de amikor beírátták az iskolánkba, akkor a nagymamájával élt. Cigarettazott, ivott és nagyon rosszul viselkedett az órákon. Istenről semmit nem tudott. De szeretném, ha látnátok, hogy Dorka ma milyen. Elfogadta Jézust személyes Megváltójának, majd nemsokára meg is keresztelkedett. A Bibliáját mindenhol magával viszi, a telefonján meg vannak videós prédikációk és Ellen White könyvek. Ma már ő maga tesz bizonyosságot Krisztusról a barátainak és a szomszédjainak.

Az egyik diák azt mondta, hogy nem ismer rá Dorkára, annyira megváltozott. Szinte elképzelhetetlen, hogy ez ugyanaz a személy.

Dorka csak egy a sok száz diák közül, akinek az élete újjáalakult, miután a gaboni adventista középiskolában megismerkedett Jézussal.

A kis iskola nagy küldetése

Az iskolánk egy erőteljes evangéliumi központ a városban, mivel a legtöbb diák nem adventista családból jön, sőt, még csak nem is keresztény családból. Minden új iskolánapot imával és egy rövid lelki elmélkedéssel kezdünk. Megtanítjuk a gyerekeket megérteni a Biblia üzenetét, és hogy miként kell alkalmazni az Ige tanításait az életükben. Segítünk nekik egy erős, jó kapcsolatot kiépíteni Istennel, valamint ösztönözzük őket, hogy kapcsolódjanak be a társadalmi tevékenységekbe. Isten kegyelméből, sokan Jézusra bízta az életüket, és megkeresztelkedtek. Egy részük már a saját szüleinek is bizonyosságot tett arról, amit az iskolában megtanult, és segített nekik megismerkedni Krisztussal.

Az iskolában mindent megteszünk az összetört szívűek gyógyításáért, és a különféle gondokkal küzdő emberek támogatásáért. Ennél többet is tehetnénk, ha lenne még egy középiskolánk itt, Gabonban.

A tizenharmadik szombati adományokat arra szánjuk, hogy felépítsük ezt a középiskolát, hogy még sok embernek bemutathassuk Krisztust. Kedves testvérek, ugye támogatni fogtok minket ebben?

Érdekességek

- Gabon 1960. augusztus 17-én vált független állammá.
- Gabon bőséges lehetőséget nyújt a faipar és az olajkitermelés számára, valamint gazdag mangán és vas lelőhelyekben.
- Gabon területének $\frac{3}{4}$ részét erdő borítja. Gabonban vannak a legnagyobb természetvédelmi területek a világon.

7. szombat, május 13

HANG A SÖTÉTBEN

Ábrahám

Negyven éven át alkoholban fuldokoltam. Nem is tudom már miért kezdtem el inni, majd kétségbeesetten azon töprengtem, hogy talán soha nem is fogom tudni abbahagyni. Azt gondoltam, hogy sohasem fogok helyrejönni.

A feleségem keresztény asszony volt. Évekig imádkozott értem, mielőtt meghalt. Sokszor mondta, hogy Jézus szeret engem, és hogy az életben ennél sokkal többet akar nekem adni. Én azonban erősen ragaszkodtam az üveghez, ezért őt és Jézust is eltaszítottam magamtól.

Egyik éjszaka, amikor jó sötét volt, letérdeltem az ágyam mellé és Jézushoz kiáltottam. Zokogtam, és a forró könnyek végigcsordultak arcomon. „Nem érdemlem meg, hogy segíts, de megkérlek, hogy szabadíts meg ettől a függőségtől”.

A szabadulásért való könyörgésemben egy belső hangot hallottam: „Kelj fel, és kövess engem”. Gondolkodás nélkül felkeltem, felvettem a cipőmet és kimentem az utcára. Róttam az utcákat, amíg a hang azt nem mondta, hogy álljak meg. „Nézz egyenesen magad elé”, szólt a hang. Feleltem a tekintetemet és ezt a feliratot láttam: „Keresztény Adventista Egyház”. „Ide járj, és itt imádkozzál”.

Közben érkeztek az emberek, és bementek az épületbe. Én is bementem és leültem az utolsó sorba. Figyelmesen hallgattam a beszélőt, aki Isten Igéjéből a reménység üzenetét szolta hozzánk. Annyira bátorított,

amit hallottam, hogy eldöntöttem, másnap délelőtt is eljövök, meg a következő péntek este megint.

Ekkor ismét megszólalt a hang: „De ne csak ülj ott a gyülekezetben, összetett kézzel. Dolgozz Jézusért”. Mit tehetek én Jézusért? - kérdeztem. Idős vagyok már, és fogytán az erőm. További utasításokat vártam, de a hang már semmit nem szólt.

A gyülekezet gondnoka

Néhány nappal később támadt egy ötletem. Összecsomagoltam néhány dolgot és elindultam az imaházba. Péntek délután volt, én pedig nekiláttam takarítani az imaházat. Megmostam az ablaküvegeket, feltöröltem a padlót, áttöröltem a padokat. Utána minden padba tettem Bibliát és énekeskönyvet. Ahogy az emberek elkezdtek jönni az istentiszteletre, szívélyesen köszöntöttem őket. Mindenki meglepődve nézte, hogy ragyog az imaház. Azt kérdezték, mióta vagyok a gyülekezet gondnoka. „Amióta Isten megbízott velem”, válaszoltam. Úgy egy héttel később valami kis munkám volt a városban, hogy keressek egy kis pluszpénzt. Ekkor ismét hallottam a belső hangot: „Miért maszekolsz itt? Nem látad, hogy az én házamat benőtte a fű és a cserje?” Hazamentem, fogtam a kertészfelszerelést, majd a gyülekezeti udvarban szépen lenyírtam a fűvet, és megformáztam a bokrokat. Egyre nőtt a felelősségem.

Dolgozni – szeretetből

Nyugdíjas katonai személy vagyok, s a nyugdíjamból meg tudok élni, ezért az imaházban ingyen tudok dolgozni. Ezt szeretetből teszem, mert örömömre szolgál; boldog vagyok, hogy ily módon szolgálhatok a gyülekezetemnek.

Bárcsak jobban vigyáztam volna magamra az elmúlt 40 évben! Sokat ittam. Már se nem látok jól, se nem hallok jól, és könnyen ki is fáradok. De hálás vagyok Istennek minden új napért és minden meglelégedésért. Elvezetett engem az Ő csodálatos világosságához, s egyszer majd én is romolhatatlan, örök testet kapok. Addig is szolgálni fogom Őt a tőle kapott erővel.

Valami csodálatos

Egy éve, hogy elfogadtam Jézust a személyes Megváltómnak, és most mindent megteszek, hogy bizonyosságot tegyek az engem megmentő szeretetről. Különösen odafigyelek azokra, akik alkoholfüggők, és akik

kétségbeestek és elcsüggedtek. Elmondom nekik, hogy Isten terve: vilá-gosságot vinni a sötétségbe, és ha hallgatunk az Ő szavára, csodálatos dolgok fognak végbemenni az életünkben. Még nem volt részem abban az áldásban, hogy valakit Jézushoz vezethessek, de az életem végéig törekedni fogok.

Ha bármikor is az jutna az eszetekbe, hogy túl késő fordítani valamit az életetekben, és túl késő, hogy tegyetek valamit Jézusért, vessétek el ezt az ötletet. Én 83 éves voltam, amikor először megmostam az imaház ablakait. Isten csodálatos dolgot tehet az életetekben. Jézus számára sohasem nehéz, késő vagy reménytelen elvezetni téged az Ő házába.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományokat az új, gaboni középiskola felépítésére szánjuk. Országomban sajnos sok fiatal alkohol és drogfüggő. Kérlek titeket, hogy szívvel-lélekkel adakozzatok, hogy az emberek megismerhessék az igazi szabadságot és örömet a Jézus Krisztusban.

Missziós adatok

- Gabon most fog első ízben részt kapni a tizenharmadik szombati adományokból.
- Gabon a Nyugat – Közép-Afrikai Divízióhoz tartozik, csakúgy, mint: Benin, Burkina Faso, Capo Verde, Kamerun, Közép-Afrikai Köztársaság, Csád, Kongó, Elefántcsontpart, Egyenlítői Guinea, Gabon, Gambia, Ghána, Bissau-Guinea, Libéria, Mali, Mauritánia, Niger, Nigéria, Szenegál, Sierra Leone és Togo.

8. szombat, május 20

TÖBB MINT JÁTÉK, 1. RÉSZ

Ndubuisi (Nigéria)

Szomorúan, megségyenülten hulltam térdre. Arra tanítottak, hogy tiszteljem az Úr szombatját. Amikor azonban már elég nagy voltam ahhoz, hogy dolgozhassak, minden munkaadó elvárta, hogy szombaton is dolgozzak. „Uram, én a szombatot neked akarom szentelni. Kérlek, segítsél nekem olyan munkát találni, amely mellett megtarthatom a szombatot.

Azonnal hagyj el a lakást!

Néhány héttel később a lakás tulajdonosa azt mondta, hogy fogjam a dolgaimat és költözzek ki a lakásból. Kértem, hogy adjon még pár nap haladékot, de az ember még aznap este kidobott a lakásból. Fogtam mindazt, amit el tudtam vinni kézben, és tehetetlenül néztem, hogyan dobálja ki az ablakon a dolgaimat az udvarba.

Aznap az utcán aludtam, vagyis csak próbáltam volna aludni, mivel azon töprengtem, hogyan tovább. „Most már munkára és lakásra is szükségem van”, kiáltottam az Úrhoz kétségbeesetten, mivel tudtam, hogy ezzel csak tovább nőtt az igényeim listája. Az egyik fényes pont az volt, hogy másnap szombat volt, és találkozhattam a barátaimmal.

Másnap reggel az imaházban elmondtam az egyik barátomnak, hogy mi történt. „Gyere, legyél nálam”, kínálta fel. „Van még egy barátom, aki ideiglenesen nálam van, de van elég hely mind a hármunk számára.”

A Babcock egyetemről még soha azelőtt nem hallottam, de ez az én barátom, aki befogadott, ezen az egyetemen tanult. Amikor megtudta, hogy korábban teherautó-vezető voltam, azt mondta, beszélni fog a szüleivel. „Talán tudnak majd segíteni neked, hogy ott munkát kapj”, mondta reményteljes hangon.

Egy imaválasz

Nemsokára rá állásmeghívást kaptam a Babcock egyetemről, hogy legyek karbantartó. Annyira hálás voltam Istennek, nem csak azért, hogy szép helyen élhettem, hanem azért is, hogy azzal a munkával szolgálhattam neki, amelyiket a legjobban szerettem. Olyan sokat adott nekem, s én szerettem volna viszonzni.

Amikor átköltöztem a Babcock egyetem területére, megtudtam, hogy sok egyetemista nem adventista családból érkezett. Szerettem volna elérni őket valahogy az evangéliummal. Imádkoztam, hogy Isten mutassa meg, mit tehetek értük.

Egyik nap, miközben a tehergépkocsi alatt feküdtem és igyekeztem megjavítani, két nagy tornacipőt vettem észre a fejem mellett.

„Silvanus úr, emlékszik-e még rám?”, szólított meg egy mély hang. Kievicéltem a kamion alól, és egy magas, erős alkatú fiatalembert pillantottam meg. Mindig kellemetlenül éreztem magam, amikor vala-

kit nem tudtam felismerni. Megpróbáltam visszaidézni. „Sajnálom! – mondtam végül. Igazán nem emlékszem.”

„Három évvel ezelőtt az egyetem irányában stoppoltam. Ön melletttem hajtott el, és megállt, hogy felvegyen.”

Hirtelen eszembe jutott a magas, szikár fiatalember, aki szégyellősen stoppolt az út mellett. Most azonban egy magabiztos srác állt előttem.

Az ön segítségére van szükségünk

„Azért jöttem, mert az ön segítségére van szükségünk. Az egyetem területén van egy futballcsapatunk, amely a ligában is játszik. De ez nekünk nem csak játék. Ez a számunkra küldetés. A csapat a mi gyülekezetünk ifjúsági osztályának a projektje, azon cél érdekében, hogy elérjük az egyetem nem keresztény ifjúságát. Szükségünk van egy edzőre. Segítene nekünk?”

(A következő szombaton folytatjuk a történetet)

Missziós üzenet

Szervusz!

Az én nevem Ojevole Ojerinde. A Babcock egyetem ifjúsági lelkipásztora vagyok. A tizenharmadik szombati adományok ránk eső részét annak a többcélú épületnek a felépítésére költjük, amelyben több száz fiatalnak, akik között sok a nem keresztény, lesz alkalma eljönni és részt venni az ifjúsági programokban.

A központnak fontos szerepe lesz abban, hogy segítsen a fiataloknak a szeretet adventi üzenetének továbbításában az egyetem számos, nem adventista egyetemistája között.

Köszönjük, hogy támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház Missziós tevékenységét.

9. szombat, május 27

TÖBB MINT JÁTÉK, 2. RÉSZ

Ndubuisi (Nigéria)

(A múlt szombati történet folytatása)

A szerkesztő üzenete: A múlt szombati történetben, Ndubuisi arra kérte Istent, mutassa meg neki, hogyan érhetné el a nem keresztény

egyetemistákat a Babcock egyetemen, meg az egyetem környékén élő embereket. Ma arról beszél nekünk, hogyan vált a futballcsapat missziós tereppé.

Amikor megkértek rá, hogy legyek az egyetemi labdarúgócsapat edzője, ez olyan volt, mint egy mennyei meghívás. Szeretem a futballt és szeretek bizonytságot tenni. Aggódtam azonban, hogyan is fogok majd dolgozni a csapattal. Hallottam, hogy van köztük néhány városi kemény srác, s félttem, hogy meg sem fognak hallgatni.

Nem csak labdajáték

Miután többet imádkoztam ez ügyben, elfogadtam a meghívásukat. Minden edzést imával és egy rövid lelki üzenettel kezdtem. Mivel a csapatnak legalább a fele nem volt adventista, elmagyaráztam nekik, miért nem fogunk péntek este és szombaton futballozni. Amikor más csapatok szombaton akartak velünk meccset játszani, azt válaszoltam nekik, hogy a szombat az Úr napja, ezért szombaton nem játszunk meccseket. Sokan, akik még a Babcock egyetemről se hallottak, most az egyetem csapatának köszönhetően tudomást szereztek a szombat szentségéről. A futballpálya a mi missziós területünk, ahol bizonytságot teszünk Isten szeretetéről.

A legnagyobb megelégedésemre azt kellett megállapítanom, hogy a nagyfiúk többsége hallgatott rám, és azt is elfogadta, amit Jézusról beszéltem nekik. A kiéleződések elkezdtek tompulni. A legények erősödtek az egymással való közösségben, és készek voltak egymásnak segíteni. Többé nem használtak sértő szavakat a beszédjükben, s akiknek több pénzük volt vettek mezt azok számára, akiknek nem futotta a pénzből.

Arról is meggyőződtem, hogy maga Isten küldte az egyik legényt, hogy játsszon a csapatunkban. Dzsejmiju volt a neve. Két dolgot figyeltem meg ennél a fiatalembernél: soha nem hagyott ki egyetlen edzést se, és majdnem soha senkivel nem beszélgetett. Erőtlenül edzett, de még sokat kellett tanulnia.

Egyszer félre hívtam, és megkérdeztem, hogy hogy van. „Köszönöm, jól”, válaszolta csendben. Óvatosan ráveztettem, hogy mondjon pár szót a családjáról, és így kezdett a fiú története előttem kibontakozni.

Harc a túlélésért

Az édesapám nemrég halt meg, s ekkor az édesanyám a többi testvéremmel együtt elköltözött.

Hitetlenkedve hallgattam. „Magadra hagyott, hogy teljesen egyedül gondoskodjál magadról?” Bólintott, miközben a szeme megtelt könnyel. Dzsejmijunak el kellett hagynia az állami iskolát, és valamelyik barátjánál talált magának szállást. Naponta harcolt a túlélésért.

Az egyedüli dolog, amely megelégedést hozott neki, az a futball volt. Nekem nem is kellett más. Azonnal felkaroltam, segítettem neki, hogy eredményesen eddzen, és gondoskodtam a táplálékáról meg az öltözetéről.

Amikor állást kapott a mosodában, segítettem neki bankszámlát nyitni, úgyhogy meg tudott takarítani egy kis pénzt, és vissza tudott menni az iskolába. Mondtam Dzsejmijunak, hogy Jézus szereti őt, és persze én is. S amikor aztán megkérdeztem, hogy szeretné-e jobban megismerni Jézust az adventista ifjúsági missziós programok révén, boldogan elfogadta a meghívást.

Dzsejmiju már gondolkodik azon, hogy követni fogja Jézust. Nagyon boldog vagyok, hogy Isten felhasználta az én két szenvedélyemet arra, hogy megmutassa a szeretetét ennek a gyermeknek.

Egyre jobban fejlődni

A tiszteletet, amelyet megkaptam a csapatomtól, arra ösztönzött, hogy még inkább Krisztus bizonyságtevőjévé váljak. Magam is csatlakoztam az ifjúsági missziós programjukhoz, hogy a fiatalok városi tevékenységeiben is részt vehessek. Ez egy nagyon felüdítő tapasztalat volt a számomra. Ezek a fiatalok most csatlakozni kívánnak hozzánk a szombati istentiszteleteinken, és részt szeretnének vállalni az ifjúsági missziós tevékenységekben. Nagyon lelkesek vagyunk. De van egy nagy problémánk.

Az egyetem területén nincs egy megfelelően nagy épületünk, ahova összegyűjthetnénk a jelentkező fiatalokat. Kisebb csoportokat alkottunk, és a tantermekben gyülekezünk. A fiatalok száma azonban napról-napra növekszik, ezért nem tudunk megfelelően funkcionálni.

Ebben a negyedévben, a tizenharmadik szombati adományokkal támogatni fogjuk az ifjúsági központ felépítését, és így majd teljesen az

egyetem nem adventista ifjúságának meg a környéken élő embereknek szentelhetjük magunkat. Adakozzatok bőkezűen, hogy támogassátok ezt a projektet, és imádkozzatok azért, hogy Isten adjon nekünk bölcsességet a Krisztus szeretetéről és az Ő közeli eljövételéről szóló örömmüzenet hirdetéséhez. Köszönjük.

Érdekeségek

- A többcélú ifjúsági központban lesz imaterem, auditórium meg olyan helyiségek, ahol a fiatalok valamilyen kézügyességet fognak megtanulni.
- Ez a központ az ifjúsági vezetők számára lehetővé teszi majd, hogy terjedelmesebb programokat és minőségesebb oktatást tervezzenek, hogy hirdessék az adventi üzenetet a nem adventista egyetemisták között, akik az összes egyetemistáknak a 92%-át teszik ki.
- Ez a babcocki új központ elég nagy lesz majd ahhoz, hogy befogadhasa az adventista fiatalokat és a környéken élő barátait.

10. szombat, június 3

AZ ÉN ÁLMOM

Jamima (Nigéria)

Szeretek bizonyóságot tenni a hitemről a Babcock egyetemen, ahol jogot hallgatok. Sok egyetemista nem adventista családból jött, nekem pedig gyakran van alkalmam beszélgetni velük Jézusról. Néhány nappal ezelőtt pont azzal a barátommal volt alkalmam elbeszélgetni, akiért előzőleg imádkoztam.

Éppen a büfé felé tartottam, amikor összetalálkoztam vele. „Nézd, te úgy jársz-kelsz itt az egyetem területén, mint aki boldog, hogy adventista.”

„De én valóban örülök, hogy adventista vagyok”, válaszoltam, s azon töprengtem, milyen irányban fog haladni a beszélgetés.

„És mondd, miért örülsz ennek?”

„Hát, például a szombat miatt.”

„S miért hiszel te a szombatban?”, folytatta a kérdezősködést.

S miközben azon töprengtem, hogyan válaszolhatnék neki, láttam, hogy türelmetlenül várja a válaszat.

„Halljuk, Jamima, siess, mert lejár az időd.”

„A Szentírás azt mondja, hogy Jézus szombatünnepelő volt. Keresztényekként Krisztus példáját kellene követnünk, igaz?”

Rám nézett és azt mondta, hogy gondolkodni fog rajta.

Néhány nappal később, Konfidens és én együtt ültünk a „Jézus Krisztus élete és munkája” nevű órán. Amikor a tanár megemlítette a szombatot, Konfidens nyilatkozott, és részt vesz a vitában, amelyben szinte ugyanazokkal a szavakkal érvelt, amelyeket néhány nappal korábban tőlem hallott.

A szombat mellett beszél, de vajon valóban hiszi is mindazt, amit mondott - gondolkodtam.

Egyszer, úgy két héttel a nyári szünet előtt, Konfidens hozzám lépett és azt mondta, hogy szeretne megkeresztelkedni és adventista lenni.

Nem hittem el neki, hanem csak felkacagtam.

„De, igaz! Valóban meg akarok keresztelkedni. S ennek az oka éppen a te bizonyágtevésed. Nem haboztál, tudtad, miben hiszel, és nem szégyellted megvallani.

Boldog voltam Konfidensa miatt, és alázatosan arra gondoltam, hogy Isten engem használt fel arra, hogy megérintse a szívét.

Habár adventista családban nevelkedtem, sohasem volt igazán szoros kapcsolatom Krisztussal. Azonban, ez egészen megváltozott, amikor csatlakoztam az Adventista Ifjúsági Missziós Szolgálathoz, itt, a Babcock egyetemen. Életemben először történt meg, hogy naponta tanulmányoztam és imádkoztam.

Tavaly az Adventista Ifjúsági Missziós Szolgálat egyik tagja beszélt az Ifjúsági Imahétén.

Nem emlékszem pontosan, hogy miről is beszélt, de azt tudom, hogy a lelkem mélyéig hatolt. Lehajtottam a fejem és sírtam.

„Tudom, hogy köztetek is valaki most a kétségekkel küzd”, és éppen arról beszélt, amin én magam is keresztülmentem. „Jézus azt szeretné, hogy ha átadnád neki az életedet”, mondta.

Ez alkalommal teljesen Jézus kezébe tettem az életemet, és ekkor változott meg az életem.

Az Adventista Ifjúsági Missziós Szolgálat nem csak abban segített, hogy az életemet átadjam Krisztusnak, hanem arra is lehetőséget kaptam, hogy szolgáljak az egyetem területén és környékén élőknek.

Nagyon örülök annak, hogy a tizenharmadik szombati adományokból a Babcock egyetem is részt kap. Az ifjúsági osztálynak nincs állandó helye, ahol megtarthatná a szombatiskolát. Kisebb csoportokat alkotva tantermekben, jó időben kint, az egyetemi park fáinak árnyékában gyülekezünk.

Bizonyoságot teszünk a városban élő fiataloknak, és szeretnénk meghívni őket a mi programjainkra, ám nincs akkora helyiségünk, ahova befogadhatnánk az összes jelentkezőt.

Az új ifjúsági központban imaterem is lesz, ahol a fiatalokat megtanítják, hogy keresztényekként hogyan növekedhetnek és szolgálhatnak. Lesz majd elég hely a városi barátaink számára, és képesek leszünk hirdetni az örömet, jobban, mint eddig.

Arról a napról álmodok, amikor a városi gyerekek eljönnek hozzánk és velünk együtt fogják Istent magasztalni. Így szólnak majd: „Amiben hiszek, az valóban igaz. Az egyház és az emberek életéből is látom”.

Bátorítalak benneteket, hogy támogassátok ezt a projektet. Én nagyon boldog lennék, látva, hogy ez az álmom valóra válik.

Missziós üzenet

Hello, mindenkinek áldott szombatot! Ademola Tajo professzor vagyok, a Babcock Egyetem igazgatója. Az adventisták jelenléte Nigériában valóban elenyésző, de csodálatos alkalmunk van az egyházépítéshez az adventista egyetemre járó nem adventista fiatalok megközeletése révén. A gyülekezet Ifjúsági osztályának a tagjai képezik a missziós tevékenységünk velejét, mivel szinte az összes lelki programot ők tartják.

Sürgősen szükségünk lenne egy többcélú Ifjúsági központra, ahol oktathatnánk a fiatalokat, hogyan tervezzék, és hogyan vegyenek részt az istentiszteleteken, valamint, hogyan vezethetnek el másokat is.

Kérünk benneteket, imádkozzatok a Babcock egyetem missziós tevékenységeiért, és a tizenharmadik szombaton hozzatok el nagylelkű adományaitokat.

11. szombat, június 10.

A LEGJOBB HELY, AHOL LEHETEK

Miért vagyok még ennyi év után is benne az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálatban? Azért, mert ez a legjobb hely, ahol lehetek.

Chimela Ogu a nevem, és a Babcock egyetem cserkészcsapatának a vezetője vagyok. Az egyetem területén nőttem fel, ahol édesapám az adminisztrációban dolgozott. Már gyermekkorom óta részt veszek az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálatban.

Még amikor az egyetemen tanultam, a mentoraim arra ösztönöztek, hogy vezessem a felebaráti szolgálatunkkal kapcsolatos tevékenységeket. A cserkészeink egy része nem adventista otthonban él. Isten azonban alkalmat adott nekem arra, hogy bemutassam nekik az Ő szeretetét. Nagyon jó érzés látni, ahogy megváltoznak, miközben tudomást szereznek az isteni megbocsátásról, kegyelemről és irgalomról.

Az egyik jó barátnőm megemlítette, hogy sokat vétkezett, és hogy nincs lelki ereje Isten elé állni. „Már imádkozni se tudok, mert azt hiszem, már meg sem hallgat. Meg is szakítottam Vele a kapcsolatot”, mondta.

Biztosítottam őt arról, hogy nincs semmi ezen a világon, amit tehetne, ami elválaszthatná őt Istentől, és csökkenthetné az Ő iránta való szeretetét. „Legyél nyitott iránta, ismerd be a hibáidat, kérj bocsánatot Tőle és hidd, hogy Isten, téged nézve, Jézus büntelen életét fogja látni.” Idővel enyhült az elkövetett bűnei miatti büntudata és szégyene.

Tudom, hogy sok fiatalnak nagy, személyes kihívásai vannak. Észrevettem, hogy az egyik srác nagyon visszafogott, csendes és gyakran magányos. Mindig nagyon barátságos voltam vele, és lassan megnyílt előttem, és kezdett megbízni bennem. „Az iskolai barátaim azt mondják, hogy nagyon büszke vagyok, és nehéz barátkozni velem”, vallotta meg.

„Mit gondolsz, van benne igazság?” - kérdeztem.

„Nem, nincs”, mondta szomorúan. „Csak nagyon szégyellős vagyok. Félek, hogy valamit nem jól mondok, és akkor megsértek vele valakit.”

„Gondolom, hogy már maga az a tény, hogy senkit nem szeretnél megsérteni, éppen elég ok arra, hogy az emberek szeressenek.”

„Mégis azt gondolják, hogy beképzelt vagyok. De ez csak látszat.”

„Talán nem is törődnek veled igazán, én azonban törődöm veled. Hiszem, hogy vannak még más emberek is, akik igyekeznek majd téged jobban is megismerni, és szeretni fognak éppen olyannak, amilyen vagy”, válaszoltam neki.

Idővel ez a fiatalember megértette, hogy nem mindenki lelkesedik a jellemtulajdonságaiért, de éppen a temperamentuma teszi őt azzá, aki. Rájött, hogy nem kell megváltoznia annak érdekében, hogy értékeljék, és hogy tetszen a többi embernek. Nagy öröm volt szemlélni, hogyan fejlődik az önbizalma.

Az egyik szombaton, istentisztelet után, a gyülekezet Ifjúsági osztályának a tagjai léggömbös evangéliumhirdetést szerveztek. Cédulákra ígéreteket tartalmazó bibliaverseket írtunk, majd szétosztottuk, a többi egyetemisták között. Többen nagyon lelkesen fogadták, és azt mondták, hogy erre a napra éppen jól jött nekik az adott bibliavers.

A Babcock egyetem egy nagy, szeretetteljes család. Minden tőlünk telhetőt megteszünk e család kibővítése érdekében, hirdelve Isten szeretetét mindazoknak, akik még nem ismerték meg. És valóban sok dolgunk lesz.

A negyedév tizenharmadik szombati adományaiból juttatunk a Babcock egyetem ifjúsági központ felépítésére, amelyben lesz egy auditorium, lesz imaterem és egy helyiség, ahol ismereteket és gyakorlati képességeket szerezhetnek.

Arról álmodtam, hogy legyen egy ifjúsági klubunk, ahol taníthatnánk a cserkészeket, hogy az ismeretek elsajátítása után, hogyan tárhatják azokat meggyőzően a nyilvánosság elé. Boldog vagyok, hogy erre is lehetőségünk lesz az új Ifjúsági központban.

Néha aggódva gondolok azokra a dolgokra, amelyek 10 év múlva a gyermekeinktől el fogják rabolni az időt. Nagyon fontosnak tartom megtanítani őket arra, hogyan éljenek istenfélő életet, és készüljenek fel szembe nézni mindazzal, amit a jövő hoz.

„El sem tudom mondani, mennyire örülök annak, hogy ebben a negyedévben a Babcock egyetem is részesülni fog az adományaitokból. Az évek során abban az előnyben és alkalomban volt részünk, hogy missziós történeteket hallgathattunk a világ minden tájáról. Izgatottan várom, hogy a világszerte élő testvérek rólunk is halljanak és megtudják,

hogy mindent megteszünk a nagy isteni utasítás elvégzéséért. És mindent nagyon szépen KÖSZÖNÜNK.”

Missziós adatok

- A Babcock egyetem gyülekezetének cserkészcsapata is gyűjti a pénzt az új központra.
- Az Ifjúsági központ olyan hely lesz, ahol az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálata különféle programokat fog szervezni.
- Nigériában sok a munkanélküli, különösen a fiatalok között. A Babcock egyetem elnöke és rektora, Ademola Tayo úgy véli a fiataloknak nem elég csupán ismereteket átadni. „Arra is megszeretnénk tanítani őket, hogy saját kezükkel dolgozzanak, hogy a gazdasági helyzettől függetlenül képesek legyenek eltartani magukat. Ez az új központ olyan hely lesz, ahol a fiataloknak alkalmuk lesz elsajátítani bizonyos gyakorlati képességeket, mint például a szabás-varrás, főzés, fodrászat. Minden egyetemista legalább egy ilyen mesterséget el fog sajátítani.

12. szombat, június 17

AZ ÖCSÉM

Goa (Nigéria)

Kiskorom óta kalandos természetű voltam, ezért is csatlakoztam az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálathoz. Mindig csak az egyenruha mérete változott, amíg aztán egyszer vezető nem lett belőlem.

Goa Adeniran lelkipásztor vagyok, és az egyetemisták fejlődését szolgáló osztályt vezetem. Néhány évvel ezelőtt rájöttem, hogy Adventista Ifjúság Missziós Szolgálat egyetemi programjainak szükségük van a támogatásunkra. Olyan sokat nyertem azzal, hogy éveken át az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálat tagja voltam, hogy most én maga is támogatni szerettem volna. Cserkészoktató lettem és elkezdtem a folyamatot, amely alatt Isten hatással lehetett a fiatalok életére.

Különösen egy Musztafa nevű cserkészfiúra emlékszem. Tizenöt év körüli volt és a téglagyárban dolgozott, itt, Lagosban, a fővárosban. Volt

egy barátom, aki szintén ott dolgozott, ezért gyakran láttam Musztafát. Többször is megpróbáltam diszkrétan beszélgetni vele.

Egyszer valaki megkérdezett, hogy ki nekem az a fiú, akivel gyakran látnak beszélgetni. „Ő Musztafa, az öcsém”, válaszoltam észlelhető büszkeséggel. Musztafára néztem, várva, ugyan hogyan fog reagálni. Az arca örömtől sugárzott.

Musztafa azóta mindenkinek, akivel csak beszélget, azt mondja, hogy én az ő idősebb testvére vagyok. Úgy látszott ez a kijelentésem nagyon sokat jelentett a számára, és örültem, hogy tudja, hogy törődöm vele.

Musztafa különben számos negatív hatásnak volt kitéve, én pedig megpróbáltam egyfajta biztonságot felkínálni neki. A barátságunk elmélyült, s akkor megvallotta, hogy nem tud leszokni a dohányzásról és az alkoholoról. Itt, nálunk, általános meggyőződés, hogy egy dohányzó, italozó férfi lehet csak igazán társadalmilag elismert férfi.

„Ezek káros szokások. A szívemhez nőttél, és nem tudom ölbe tett kézzel nézni, ahogy tönkreteszed magad”, mondtam neki. Mondtam, hogy az életben nincs szükségünk mesterséges stimulánsokra, és önmagam vettem példának. „Én is éppen olyan fárasztó munkát végzek, mint te, mégsem használok stimulánsokat. Nincs semmi, amit teszek, amit te is nem tehetnél meg, csak ha akarnád.”

Néha még abban se voltam biztos, hogy Musztafa hallja egyáltalán, amit mondok neki. Egyik nap azzal áll eléem, hogy megitta az utolsó pohár szeszesitalt, és elszította az utolsó szál cigarettát. Megköszöntem Istennek, hogy az öcsém megtette az első döntő lépést az életében.

Musztafa nem volt keresztény. Szerettem volna Jézusról is beszélgetni vele, csak egy alkalmas pillanatot vártam. Azt akartam, hogy a barátságunk Musztafa egészségéért, családjáért és az életminőségéért való igazi gondoskodássá váljon. Szereteten és gondoskodáson alapuló barátságot igyekeztem kiépíteni.

Amikor Musztafa édesapja meghalt, az én „öcsém” mintha egyik napról a másikra megemberiesedett volna. Megkomolyodott, szorgalmasan dolgozott sőt, túlórázott is, hogy támogathassa a családját. Büszkén szemlélttem, hogyan érik meg, és vállal egyre több felelősséget; ám nekem hiányzott az a huncut mosolyú legény.

Tovább imádkoztam Musztafáért, és igyekeztem következetes, pozitív férfi-példakép lenni az életében. Az édesapja hiányában, Musztafának

szüksége volt valakire, aki segít neki az adminisztratív feladatoknál. Minden tölem telhetőt megtettem, hogy igazi támasz legyek az életében. Sok gyakorlati ismeretre megtanítottam, felkészítve őt arra, hogy sikeres legyen az életben.

Nem részesülhettem abban az előnyben, hogy Musztafát elvezzem a gyülekezetbe, de volt alkalmam beszélni neki Jézusról. Elmondtam neki, hogy Jézus mi miattunk élt és halt meg. Mindenkit szeret, őt is beleértve.

Musztafa egy ideig csak csendben állt. Rám nézett, majd mosolyogva mondta: „Lelkész úr, szerezne nekem egy Bibliát?”

A tizenharmadik szombati adományainkkal egy többcélú Ifjúsági központ felépítését fogjuk támogatni, az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálat tagjai számára, akiknek jelenleg nincs hol összejönniük, programokat szervezniük, és nincs hova meghívniuk a barátaikat.

Az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálata fontos szerepet játszik az evangéliumhirdetés küldetésének a teljesítésében a nem keresztyén egyetemisták meg a körülöttünk élő emberek között, akik nem tudják, hogy Jézus szereti őket. Ez az új evangéliumi központ segíteni fog nekünk abban, hogy felkészítsük a fiatalokat a missziós szolgálatra. Kérünk benneteket, adakozzatok bőkezűen a tizenharmadik szombaton. Köszönjük.

Missziós üzenet

Mindenkinek áldott szombatot kívánok! Adevumi Illés a nevem, és a Missziós Ifjúsági közösséget irányítom, amely az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálat részét képezi. Az ifjúság szembenéz a helyi és a környékbeli lakosok szükségleteinek kihívásával. Bevetik magukat a szolgálatba, holisztikus megközelítést alkalmaznak, és olyan részvétellel fordulnak felénk, amilyent Jézus tanúsított. Egészségügyi szemináriumokat tartanak, ingyenes egészségügyi ellenőrzéseket végeznek, élelmet, ruhát szállítanak, a malária megelőzésére szúnyoghálókat biztosítanak, utcát takarítanak, kórházakban fekvő betegeket látogatnak, evangéliumot hirdetnek, gyülekezeteket alapítanak.

Amikor Jézus betölti az emberek szükségleteit, sokan elkezdik Őt követni. Ha gondoskodunk az embertársaink szükségleteiről, akkor aztán Krisztust is be tudjuk nekik mutatni. Arra vágyunk, hogy a körülöttünk élő emberek megtapasztalják a Babcock egyetem és az adventista

egyház pozitív hatását. Hiszem, hogy az új Ifjúsági központ hozzájárul majd ahhoz, hogy az ifjúságunk még többet tehessen az embereknek az Isten szeretetével való eléréséért.

13. szombat, június 25

A 13. SZOMBATI PROGRAM

Ének:	„Vess amíg süt a Nap fénye még” (Keresztényi himnuszok, 326)
Köszöntő szavak	A szombatiskolai vezetőtől
Ima	
Program	„Emlékezni a tapasztalatokra”
Az adományok begyűjtése	
Záró ének	„Az áldott égi szó vezet”, (Keresztény himnuszok, 188)
Záró ima	

* * *

Részvevők: 1 elbeszélő és 2 felolvasó

Kellékek: Gabon, Nigéria zászlaja vagy zászlójának képe; Afrika térképe vagy egy világtérkép, amelyen bejelölték ezeket az országokat.

(A résztvevőknek nem kell fejből tudniuk a szöveget, de azért ismereniük kell az anyagot, hogy szépen, folyékonyan felolvashassák a rájuk eső részt.)

* * *

„Emlékezni a tapasztalatokra”

Elbeszélő: Ebben a negyedévben a misszióink középpontjában a Nyugat – Közép-afrikai Divízió állt, különösen pedig két ország, Gabon és Nigéria. Ma ismét egy Nigériai történetet fogunk meghallgatni; Joshua fogja nekünk elbeszélni, aki nemrég ismerte meg Jézust.

Első felolvasó: „És ezt hol hallottad?”, kérdeztem a barátomat, Giftet, amikor befejezte József és a testvérei történetét.

„A Bibliában van. Ha eljössz velem az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálat programjaira, te magad is meghallgathatsz még sok más, érdekes történetet”, válaszolta mosolyogva.

Gift a Babcock egyetemen élt, én meg a városban, nem messzire ettől az egyetemtől. Csodáltam a bibliaismeretét, és én is szerettem volna jobban megismerkedni a Bibliával.

Második felolvasó: „Pár nap múlva megszervezzük a Nyári Bibliai Tanfolyamot”, tette hozzá Gift. „Miért nem jössz el te is?”

Különbén futballoztam néhány fiúval az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálatból, a vasárnapi edzésük idején, és nagyon jól éreztem magam. Minden meccset imával és rövid lelki elmélkedéssel kezdtek, és a pályán sohasem gorombáskodtak egymással.

Imádkoztam, hogy jó időnk legyen a Nyári Bibliai Tanfolyam idején. Éreztem, hogy Isten hív engem oda. Amikor elmentem az első találkozásra, rájöttem, hogy Giftnek igaza van. Nem csak sok, érdekes bibliai történetet hallottam, hanem néhány Istenről szóló éneket is megtanultam, kézimunkát is készítettem, meg új barátokat szereztem. Mindezen felül azt is megtudtam, hogy Jézus szeret engem.

Első felolvasó: A Nyári Bibliai Tanfolyam végén eldöntöttem, hogy adventista hívő leszek. Megkeresztelkedtem, és most szeretném a hitemet megosztani másokkal, ahogy Gift tette, amikor velem beszélgetett. Szeretném, ha az emberek tudomást szereznének a szombatról és Jézus közeli eljövételéről.

A Favor nevű barátomat már meghívtam a nyári Bibliai Tanfolyamra. Minden találkozón ott volt. Örömmel vett részt a tevékenységekben, a bibliai történetekben és a játékokban. Azelőtt nem sokat tudott Jézusról, de ma már annál többet.

Második felolvasó: A legtöbb barátom kritizál, amiért adventista hívő lettem. Ez néha nagyon fáj. Nem akarják, hogy beszéljek nekik Jézusról, ezért a jellememmel és a tetteimmel igyekszek nekik bizonyosságot tenni, és megpróbálok hasznos lenni a számukra. No, de nem mindegyikük reagál negatívan. Más fiúk, akiknek ugyancsak bizonyosságot tettem, már gondolkodnak azon, hogy ellátogassanak az imaházba, s ennek nagyon örülök.

Első felolvasó: Az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálathoz csatlakozva a jellemem pozitív változásokon ment keresztül. Most igyekszek támogatni a körülöttem élő embereket, különösen az időseket. Jól érzem magam, amikor segítek nekik, amikor viszem a nehéz táskájukat, vagy

egyszerűen kedvesen köszöntöm őket és kifejezem az irántuk való tiszteletemet.

A Nyári Bibliai Tanfolyam megváltoztatta az életemet. Valóban boldoggá tett a tudat, hogy Jézus szeret engem. Azelőtt egyedül viseltem a terhet, önerőből. De már tudom, hogy Jézus minden terhet felvállalta, így tett engem szabaddá.

Második felolvasó: E negyedév tizenharmadik szombati adománya-
inak egy részével a Babcock egyetem többcélú Ifjúsági Központjának a felépítését támogatjuk, az Adventista Ifjúság Missziós Szolgálat tagjai számára, akiknek most még nincs hol gyülekezniük, és nincs hol megszervezniük az ifjúsági programokat. Ez a központ támogatni fogja az ifjúság lelki fejlődését és haladását a Jézus Krisztusról való bizonyágté-
vés munkájában – ahogy nekem is bizonyágot tettek.

Elbeszélő: Köszönjük, hogy bőkezűen adakoztok, így támogatva a gaboni és a nigériai ifjúságot. Ne feledjétek, hogy az adományaitok hozzájárulnak az örök értékek fejlesztéséhez az emberek életében. Köszönjük.

(Adománygyűjtés, alkalomhoz illő zene kíséretében.)

A következő negyedévi terveink

A következő negyedévben a Dél-Ázsiai Divízióval ismerkedünk meg. A konkrét projektek a következők:

- Evangéliumi kiképzőközpont az indiai Telengana városban.
- Női kollégiumi hálóterem kiépítése a Dimapur-i (India) adventista bentlakásos iskolában.
- Női kollégiumi hálóterem kiépítése a Chennai (India) James Memorial adventista középiskolában.
- Tanterem felépítése a Hatkanagle (India) adventista középiskolában.

A kiadó megjegyzése: Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová mennek a heti missziós adományaik, akkor talán ez a cikk hasznos lesz a számukra.

Hova kerülnek a missziós adományaim?

Volt-e már valaha olyan érzésed, hogy a missziós adományaitokat egy „fekete lyukba” teszik?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támogatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénz a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma Linda egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítványságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Geri Krauz

Az Adventista Misszió irodájának az igazgatója

Adatforrások

Információforrások az olvasók számára

A Nyugat – Közép-Afrikai Divízióhoz tartozó Gabon és Nigéria kulturális örökségeiről olvashattok még a helyi könyvtárban található köny-

vekben, érdeklődhetnek az utazási irodákban, vagy az adott országok nagykövetségein. Illetve, egyszerűen írjátok be a keresőprogramotokba a kiválasztott ország nevét.

A következő weboldalak is hasznosak lehetnek a számotokra:

Gabon: bbc.com/news/world-africa-13376333

factsking.com/countries/gabon

Nigéria: bbc.com/news/world-africa-13949550

factsking.com/countries/nigeria/

Hasznos egyházi weboldalak:

Nyugat – Közép-Afrikai Divízió: wad.adventist.org

Babcock egyetem honlapja: babcock.edu.ng

Az Adventista Misszió DVD-je ingyenesen jár ehhez a folyóirathoz, és benne megtaláljátok a negyedévi történeteket, de az Adventista Misszió egyéb tevékenységeiről is beszámolunk. Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org.

vagy: www.AdventistMission.org/dvd.

Missziós folyóirat már a Facebook szociális hálózaton is

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a történeteinket a következő Facebook-oldalon: www.facebook.com/mission-quarterlies.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani

fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Nyugat – Közép-Afrikai Divízió

Unió	Imaház	Csoport	Tagság	Népesség
Kamerun	909	510	93,503	23,739,000
Közép-Afrikai Köztársaság	133	89	13,947	26,570,000
Kelet-Nigéria	657	524	134,672	38,949,914
Kelet-Sahel	155	300	19,365	78,429,000
Észak-Ghána	705	955	168,656	14,445,306
Észak-Nigéria	224	298	39,299	90,119,408
Dél-Ghána	731	1,037	121,241	13,227,694
Nyugat-Afrika	123	194	29,308	21,992,000
Nyugat-Nigéria	267	458	49,407	52,769,678
Nyugat-Sahel	54	79	13,920	39,404,000
Összesen:	3,958	4,444	683,318	399,646,000

A statisztikai adatokat a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának a 2016-os jelentése alapján készítettük.

Projektek

1. Középiskola a gaboni Francevilleben
2. Többcélú Ifjúsági központ a nigériai Babcock egyetem keretében.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra